10/04/2021

«Ευτράπελο» η ομολογία πίστεως;

/ Γνώμες

Ενόψει του ανοίγματος των Λυκείων, μετά από όλους αυτούς τους μήνες αγωνίας, δημοσιογράφος της κρατικής τηλεόρασης, καθήμενη με δύο νέα παιδιά μαθητές Λυκείων (τον Τάσο και την Λυδία) σε παγκάκι έξω από Σχολείο, αρχίζει την εισαγωγή της συνέντευξης. Μετά από τα πρώτα εισαγωγικά της λόγια χτυπά το κινητό του Τάσου, ο οποίος έχει βάλει στο τηλέφωνο του ως ήχο κλήσης το Απολυτίκιο του Τιμίου Σταυρού: «Σώσον Κύριε τον λαό σου…». Με μεγάλη απορία και αμηχανία η δημοσιογράφος διακόπτει την ροή του λόγου της απευθυνόμενη προς τον Τάσο.

Δημοσιογράφος: «**Σώσον Κύριε τον λαό σου; Τι είναι αυτό; Κλείσ' το λίγο να μας πεις γιατί αυτό**»;

Ο Τάσος που έχει ήδη σηκώσει το κινητό του λέγοντας στον συνομιλητή του ότι θα

μιλήσουν αργότερα απαντά: «Πιστεύω ότι από αυτή την κατάσταση μόνο ο Θεός μπορεί να μας σώσει».

Διακόπτει η δημοσιογράφος: «**Γιατί το λες αυτό; Αφού θα υπάρξουν τόσες δικλείδες ασφαλείας για να ξαναγυρίσεις στο σχολείο. Μήπως σου ΄χει πέσει η ψυχολογία γιατί γυρνάς στο σχολείο; Δεν θέλεις να κάνεις μάθημα και βρίσκεις διάφορες δικαιολογίες»; Απαντά με παρρησία και θάρρος ο Τάσος, δίδοντας αληθινή ομολογία πίστεως**.

Τάσος: «Είναι λίγο επώδυνο ότι θα πάμε σχολείο. Οπότε πιστεύω ότι πιστεύοντας στον Θεό θα βρούμε διέξοδο». Διακόπτει, μάλλον γελώντας, η δημοσιογράφος τον Τάσο μη αφήνοντας τον να ολοκληρώσει την σκέψη του. Δημοσιογράφος: «Τάσο για να σοβαρευτούμε. Κατ΄ αρχήν να πούμε ότι είναι και η Λυδία μαζί μας, μαζί με τον Τάσο, (γυρνώντας το κεφάλι της προς το άλλο μέρος στο παγκάκι όπου καθόταν η Λυδία), και συνεχίζει: «Και αφού ξεκινήσαμε με αυτό το ευτράπελο...», συνεχίζοντας με ερωτοαπαντήσεις την συνέντευξη της με τον Τάσο και την Λυδία.

Ακούγοντας την συνέντευξη αυτή θαυμάζει και απορεί κανείς. Θαυμάζει και χαίρεται την ομολογία πίστεως ενός νέου παιδιού, του Τάσου, ο οποίος με τρόπο φυσικό και απροσποίητο ομολογεί την πίστη του: «Πιστεύω ότι από αυτή την κατάσταση μόνο ο Θεός μπορεί να μας σώσει... πιστεύω ότι πιστεύοντας στον Θεό θα βρούμε διέξοδο». Στο πρόσωπο του Τάσου θαυμάζει και χαίρεται την νέα γενιά, την νεολαία μας ως και όλους εκείνους που, κόντρα στο πνεύμα των καιρών και τις σειρήνες αποϊεροποίησης της κοινωνίας, βιώνουν στην καθημερινότητα τους την πίστη τους στον Θεό. Χαίρονται την ζωή και κτίζουν το μέλλον και τα οράματα τους όχι στην.. «παντοδυναμία» τους, αλλά στην βεβαιότητα πως με την βοήθεια του Θεού «θα βρουν διέξοδο» στα πολλαπλά αδιέξοδα της ζωής. Θαυμάζει και χαίρεται πως τελικά.. «των Ελλήνων οι κοινότητες», καλά κρατούν.

Απορεί, παράλληλα, προβληματίζεται και διερωτάται με την νοοτροπία της περιρρέουσας ατμόσφαιρας και ό,τι μοιάζει να θέλει να επιβληθεί ως τρόπος και στάση ζωής. Τι εννοούμε; **Δηλώνει ένα νέο παιδί την πίστη του στον Θεό και αυτό φαίνεται να παρερμηνεύεται ως «πέσιμο της ψυχολογίας»! «διάφορες δικαιολογίες»!, κ.α. Η πίστη, σύμφωνα με τον παραπάνω διάλογο, δεν θεωρείται «δικλείδα ασφαλείας»!** Άλλες δικλείδες, προφανώς, θεωρούνται πιο ασφαλείς. Ποιες άραγε; «Τάσο να σοβαρευτούμε», λέει η δημοσιογράφος διακόπτοντας και γελώντας, όταν ο Τάσος δίδει ομολογία πίστεως: «..πιστεύοντας στον Θεό θα βρούμε διέξοδο». Αυτό πως ερμηνεύεται; Ότι η πίστις ενός νέου παιδιού δεν είναι σοβαρή υπόθεσις; Εάν ναι, τότε πως ορίζεται

η έννοια του «σοβαρού»; Το να καίμε την σημαία, να υβρίζουμε τα ιερά και τα όσια, να ποδοπατούμε την Εικόνα της Παναγίας, να πρεσβεύουμε «να πεθάνει η Ελλάδα, να ζήσουμε εμείς» αυτά, αλήθεια, που κατατάσσονται σε σχέση με την.. «ψυχολογία», τις «δικαιολογίες», τις «δικλείδες ασφαλείας» και το «σοβαρό»; «Ευτράπελο», θεωρείται τέλος τι; Το χτύπημα του κινητού του Τάσου την ώρα της συνέντευξης ή μήπως ο ήχος κλήσης που έχει επιλέξει στο κινητό του με το Απολυτίκιο του Τιμίου Σταυρού; Διότι εάν ως «ευτράπελο» θεωρείται το 2ο, δηλ. ο ήχος κλήσης με το Απολυτίκο του Τιμίου Σταυρού, τότε... θα πρέπει να διερωτηθούμε: Τελικά.. που πάμε; τι είδους Ελλάδα επιθυμούμε να κτίσουμε; Ενόψει δε και των εορτασμών των 200 ετών από την επέτειο της Εθνικής Παλιγγενεσίας, τα ερωτήματα, οι αγωνίες αυτές προβάλλουν πιο επιτακτικά και επίκαιρα, ζητώντας απαντήσεις και θέτοντας όλους μας ενώπιον των ευθυνών μας.

Άλλοι λαοί, λέει σύγχρονος διανοούμενος, κυνηγούν να βρουν κάποιο έρεισμα, αίσθημα υπεροχής. Εμείς, συνεχίζει, αναζητούμε μόνο ότι μας κάνει όμοιους με αυτό που είναι έξω από εμάς και όχι με τον εαυτό μας. Και καταλήγει: «Έχει φοβερές παρενέργειες η αφετηριακή άρνηση της ταυτότητας». «Ας σοβαρευτούμε λοιπόν», για να χρησιμοποιήσω λόγια της συνέντευξης, και ας αφήσουμε τα όντως... «ευτράπελα», καθώς οι παρενέργειες από την άρνηση της ταυτότητας μας θα μας οδηγήσουν, ως Έθνος, σε αφανισμό. Με ξεπερνά, ομολογώ, το γεγονός να πιστέψω ότι αυτός είναι ο στόχος;

Μητροπολίτης Κισάμου και Σελίνου Αμφιλόχιος